

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

..... APARE DUMINECA .....

Prețul abonamentului:	Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrațiunii „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:
Pe un an . . . . . 240 Lei		Pentru publicațiuni oficiale, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei.
Pe jumătate de an . . . . . 120 "		
Pe un pătrar de an . . . . . 60 "		
Un număr . . . . . 5 Lei.		
Pentru străinătate pe un an . . . . . 300 Lei.		

Țara Severinului.

Inconjurați din toate părțile de popoare păgâne, dacă acestea s'ar fi putut menține în păgânătatea lor, am fi rămas fără atingere cu lumea creștină. Cedează însă influenței creștine mai întâi Boris, regele Bulgarilor, care se botează, silește apoi și pe boierii săi să primească botezul și purcede la organizarea bisericii (864). Cu încreștinarea Bulgarilor și organizarea bisericii lor se face o inovație în biserică. Până acum erau în Europa numai două limbi liturgice, greaca și latina, la Bulgari însă învățecii lui Kiril și Metodie, cari veniți aicea din Moravia unde au fost chemați ca misionari, dar de unde au fost nevoiți curând să plece din cauza misionarilor germani, au introdus în biserică Bulgarilor unde au găsit teren de activitate limba slavonă ca limbă liturgică. Urmașul regelui Boris, prin botez Mihail, — Simeon care și-a luat titlul de împărat-țar a fost cel mai glorios domnitor al Bulgarilor și biserică țării sale a făcut-o autocefală. Acest stat amenințator pentru Bizantini este desființat la anul 1018 de împăratul Vasile II. Bulgarohtonul, dar biserică autocefală a Ohridei este menținută. Această biserică a determinat și pe Români să primească în biserică lor limba slavonă care se păstrează ca atare până în veacul al XVIII-lea.

Când s'a pus întrebarea: când și pe ce cale a pătruns în biserică românească limba slavonă, s'au ivit următoarele două păreri:

a) Stăpânirea Bulgarilor nu s'a restrâns la regiunea dela sudul Dunării ci și nordul acestui fluviu, adică teritoriul locuit de Români a făcut parte din statul bulgar, care ne-a silit să primim limba slavonă.

b) A doua părere este că Bulgarii nici odată n'au stăpânit nordul Dunării și nici n'au

avut de gând să-l cucerească, fiind toată atențiunea lor îndreptată spre Constantinopol, unde erau îngămădite bogățiile unei lumi luxoase la care râvneau popoarele ce abia ieșiseră din barbarie. În acest caz nu Bulgarii ne-au impus prin silnicie, ci noi de bună voie, pe cale pașnică, am primit limba slavonă.

Cuvântul „Severin”, pe care l-am luat ca titlu al scrisului meu, cred că va putea fi adus în legătură cu răspunsul ce trebuie să-i primească întrebarea de mai sus.

Cea mai veche cronică ungurească scrisă de notarul anonim al regelui Bela — Gesta Hungarorum notarii Belae regis — vorbește de voievozi bulgari în Banat și Crișana. Istoricii maghiari n'au putut stabili de care Bela e vorba aici, de Bela al II-lea (1131—1145) ori de Bela al III-lea (1172—1196). După acest cronicar, la venirea Ungurilor în șesul panonic, între Dunăre și Tisa era țara bulgărească a voevodului Zalan, în Crișana voevodul Menu-morut, Ardealul locuit de Vlahi și Slavi forma voevodatul lui Gelu, iar Banatul avea un voevod (dux) cu numele Glad, probabil Vlad. Ungurii nu o socotesc vrednică de crezământ cronică aceasta, altcum ar trebui să recunoască continuitatea elementului roman și după anul 270, deci dreptul istoric al Românilor asupra Ardealului. Dar dacă acest cronicar a trăit fie pe la 1131—1145 fie pe la 1172—1196, oare nu era el în stare să afle fie din însemnări cronografice, fie din tradiția populară cele ce s'au întâmplat abia cu 150—200 de ani în urmă, despre care cronicar altfel recunosc că era perfect informat asupra istoriografiei contemporane. Dintre istoricii noștri, întinderea stăpânirii statului bulgar, în prima lui fază până la 1018, și asupra teritoriului dela nordul Dunării, este Dimitrie Onciul. El scrie așa în

„Din Istoria Românilor“ pg. 15: „După căderea puterii Avarilor, stăpânirea bulgară s'a întins și în părțile Daciei Traiane, cari liberându-se de Avari cu ajutorul Bulgarilor devenira mai mult sau mai puțin dependente de statul bulgar... Stăpânirea bulgară a fost desființată prin Unguri“. Dacă a fost o dependență politică, cu atât mai vătos trebuie să admitem una bisericească pentru Români de biserica Ohridei. Despre care se poate citi și în Pravila cea mare dela Târgoviște: „Află-se scris în Pravila lui Matei Vlastari cum că și Moldo-Vlahia a fost supusă Ohridanilor“. Firește nu direct, ci prin episcopiile dela Dunăre, în primul rând prin aceea a Vidinului.

Se confirmă mai departe dependența bisericească, în special a Banatului, de episcopia Vidinului prin următorul fapt cuprins în legenda sf. Gerard: Pe timpul regelui Ștefan cel Sfânt, voevodul Banatului din cetatea Marisena (Cenadul) Achtum, urmașul poate chiar descendentul lui Glad-Vlad, aflându-se sub suveranitatea imperiului bizantin, se duce la Vidin unde se botează și aduce de acolo un egumen pentru mănăstirea întemeiată de el în cetatea amintită. Regele Ungariei pornește cu război împotriva lui Achtum, îl învinge, îi cucerește țara, dar mănăstirea rămâne în starea de mai înainte până la 1030, când călugării ortodoxi sunt mutați la Orosanos, iar în Morisena sunt aduși călugării apuseni.

La 1186, frații Petru și Asan înființează imperiul româno-bulgar, cu ajutorul Vlahilor și Cumanilor. Se știe că Cumanii ocupau atunci șesul Muntean până la Olt, iar despre Vlahii amintiți, istoricul D. Onciul susține că sunt Români dela nordul Dunării cari întră „în legături strânse cu noul stat, cu cari îi uniau și vechile legături politice și bisericești“. Noul stat își face și biserica independentă de orice autoritate externă, autocefală, și ea cuprinde și „Vlahia dela nordul Dunării“. Pentru logofeții marelui rege Ioan (Kaloian, Ioanițiu) 1197—1207. Această țară era în limba bulgaro-slavonă: „*săvärina zemlja*“*) — țara Severinului — care și-a avut în cadrele unei autonomii voevozii și cnejii ce o guvernau după „dreptul valahic“ de care pomenesc documentele ungurești când „țara“ ajuge dependentă de regii Ungariei.

(Urmează)

Petru Olde
preot-profesor de religie.

La fondul de ajutorare preoțesc.

Am urmărit cu multă atențiune și mare interes cele ce s'au scris de frați în cauza fondului de ajutorare al preoților, din care am văzut că preoțimea zilelor noastre este extrem de îngrijorată de soarta de mâne. Și cu drept cuvânt, după ce în anii din urmă a trebuit să se convingă și experieze lucruri pe cari nici când nu și le-a putut închipui că le poate ajunge în acest stat plin de bunătați și bogății.

Viața de toate zilele mai ales pe preoțimea sătească a pus-o pe gânduri, în urma multor lipse și neajunsuri. Cine și-a putut închipui că preoțimea va ajunge, ca și alți funcționari și chiar și mai rău decât aceștia, la aceea leafă mizeră la care a ajuns? Cine ar fi putut calcula că viața în acest stat la orașe ca și la sate se va scumpi în așa măsură, că nu va fi în stare să-și țină un copilăș la școală, dar că se mai întâmplă că la multe locuri are să grijească și de 2 și 3 copii, pe cari acum e silit să-i țină acasă la sat, nefiind în stare măcar de cel unu să grijească cu cele de lipsă? Și astfel se ivește necesitatea, că pe lângă acestea să-și mai aducă aminte, că pe lângă aceste neajunsuri îl mai află și boale, cazuri de moarte etc. și n'are unde să întindă mâna.

Crearea unui fond de ajutorare se impune ca un ce necesar și fără discuție, și nu-i mirare că fiecare pe lângă îngrijorare, este cuprins și de o frică, că nu va putea face față necesităților ce sigur trebuie să obvină în orice familie. Și astfel din puținul ce-i revine, să calculeze, să-și facă o mică porție și pentru aceste eventualități, mai ales că s'au văzut din zilele anilor din urmă ce am trăit, că credit, ajutor etc. au perit cu desăvârșire dintre toți oamenii.

Și pe preot cine-l ajută la sat, el care la tot momentul și ocazia a concurs cu sfatul, și cum era poporul învățat, și cu obolul în foarte multe locuri? Preotul avea și trebuie să aibă autoritatea și poziția de a veni ori cui întru ajutor; a afla fiecăruia căi și mijloace ca să-l scoți din impasurile ce-l ajung. Și zilele trăite l-au învățat a vedea, că toate acestea au perit, s'au spulberat ca o nălucă.

Este deci o necesitate ca în altă direcție să se avânte, din puținul ce-l are și îi dă mâna și poziția, să cruțe și creieze, ca să poată ajunge la creangă verde. Experiența apoi în multe cazuri i-a arătat mai ales pe aici pe la noi și poate în cea mai mare parte a diecezei noastre, că ajungând la un caz de strâmtorare, nimeni nu-l ajută, nimeni nu-i are grijă, și familia la un deces, stă ca vai de ea, fără milă și fără ajutor.

*) Pr. Petru Olde citează în limba medio-bulgară, neavând în tipografie astfel de caractere, l-am transcris cu litere latine. (N. R.)

Este un imperativ, ca acest fond să se creeze și să se pună în aplicare, cum vedem că s'a făcut în tot locul inițiative și porniri, ca cineva să-i vină întru ajutor și să-l scoată din impasul în care trebuie să ajungă cu asemenea ocazii. După exemplul altor branșe cu ajutorări similare, s'a făcut și la noi experiența — deși în mic — dar s'a și dovedit de a fi eficace și ajungând cazul, bietul preot pe pat de moarte, nu se va agita și agonia morții nu-l va turbura când trebuie să se cugete la cele ce vor urma cu familia sa după ce a închis ochii și va fi așezat spre vecinică odihnă.

Este de lipsă să se afle modalitatea ajutorării reciproce, mai ales că cele din trecut ne-au învățat ce trebuie să facem la cele ce ne așteaptă familiile după trecerea capului de familie care a fost îngrijitorul.

Și dacă ne preocupă pe fiecare gândul pentru acest viitor, e de lipsă să se facă o calculare matematică, să se afle o modalitate sigură și cu deplină încredere, ca scopul să fie ajuns.

Și s'a dovedit și din trecut, că nimeni nu-ți are grija, pe nimeni nu-l doare, nimeni nici nu vrea să te ajutore decât numai al tău și ajungem la maxima „numai prin noi înșine” în toate și la toate.

Ca unul care din încrederea fraților am fost însărcinat cu îngrijirea și distribuirea de ajutoare la aceste cazuri de deces în tractul meu, și după o minuțioasă calculare și socoteală, am ajuns la concluzia celor propuse de fratele Mărgineanțu. Noi pentru viitorul îndepărtat cât și pentru prezent, trebuie să avem în vedere o prosperare, un beneficiu sigur la acest fond, care apoi dacă nu ameliorându-se, cel puțin să nu scadă și fondul de rezervă anual să formeze un razim sigur, o garanță deplină ca bază fundamentală și neepuizabilă. Vorbesc și calculez nu pentru noi cei bătrâni, dar pentru tineretul nostru, care am văzut și esperiat că nu se prea însuflețește pentru acest scop, deși viitorul este al acestuia, el va culege roadele mai târziu. Iar mai presus de toate apoi din acest fond o porție corespunzătoare să se afle permanent la protopopiat respective la comisia alcasă pentru distribuire. Și aceasta o zic pentru aceea, fiindcă mi s'a dat ocazia să văd acest gest nobil și frumos, când la moartea unui frate în aceeași zi s'au prezentat protopopul tractului cu un delegat din comisie și exprimând celor rămași condoleanțe, a pus la cale cele de lipsă pentru înmormântare și a înmormântat casnicilor la moment ajutorul pentru procurarea celor de lipsă. Și iarăș am văzut caz dureros când această comisie neavând bani adunați și până ce sosesc din centru, a trebuit să asiste cu multă durere

de suflet la înmormântare de preot, unde familia n'a fost în stare cu ce să facă față celor mai strict necesare la înmormântare, dar să mai acopere și alte neajunsuri!

Calcularea fratelui Mărgineanțu ne dovedește că atât cele stabilite la Cluj cât și cele dela Arad nu sunt ducătoare la scop cum se intenționează și la noi să se facă. Ajutorul de 30.000 Lei la deces este potrivit la cei tineri, dar și destul de ajutat și pentru cei trecuți de 60 ani, cari să primească 25.000 Lei respective 20.000 și 15.000 Lei ajutor după anii cât au contribuit la fond.

Este vorba, ca aceasta să se facă neîntârziat, să se convoace Congresul fraților, și să se stabilească normele necesare, unde fiecare pregătit cu un arsenal potrivit de dovezi, nu cu vorbe late, ci cu calcule matematice sigure și ducătoare la scop, să se poată urma la fapte pozitive, ca cazurile de deces ce nu se pot prevedea nicăiri, să nu ne afle nepregătiți și cari cazuri la cei bătrâni trebuie, iar la cei tineri pot obveni.

Pr. Aureliu Iana, Măidan

F. O. R.

Comemorarea lui Emanuil Gojdu.

Pe urma laudabilei inițiative a „Frăției Ortodoxe Române”. Duminecă în 4 Februarie a. c. s'a comemorat marele binefacător al bisericii noastre ortodoxe naționale, Emanuil Gojdu.

În biserica din Caransebeș, ca dealtfel în toate bisericile din eparhie s'a oficiat parastas. După parastasul din biserica catedrală — săvârșit de cinci preoți și un diacon — a vorbit parohul *Petru Bancea*. Sfinția Sa a arătat pe scurt, în accente de duioșie și înflăcărare, rolul minunat al lui Gojdu de proteguitor și sprijinitor al tuturor nizuințelor românești din Banat și Ardeal. „Prinosul de recunoștință ce i-l aduc bisericile noastre an de an este binemeritat. Și este bun și de toată lauda zelul tinerei asociații *frăția ortodoxă română* să cinstească memoria iluștrilor noștri înaintași”. Îndeamnă apoi pe credincioși să participe cu mic cu mare la șezătoarea festivă dela liceu, unde *Dr. Dimitrie Novacescu*, președintele comitetului local, în cadrul unui program face o expunere amplă a vieții și faptelor acestui neasemuit mecenat.

La parastas cât și la liceu, Corul Catedrală a dat tot concursul, așa că pe lângă prinosul adus memoriei lui Gojdu, ziua de Duminecă a avut și un frumos caracter de solidaritate pentru manifestările noastre cultural-religioase.

Pe lângă partea biografică interesantă, președintele F. O. R.-ului caransebeșan, a spus într'un chip atrăgător fragmente din nenumăratele discursuri, în cari Gojdu nu se sfa, ci dimpotrivă se mândria cu originea sa de român, și din popor, accentuându-o la orice ocazie.

Avea sa frumoasă a lăsat-o bisericii ortodoxe ca și prin aceasta să se învedereze nemărginita sa iubire pentru lăsamântul cel mai prețios al moși-strămoșilor noștri.

Astăzi osemintele sale se află în pământ strein; dară generațiile crescute și luminate cu sprijinul său trebuie să înțeleagă că locul lui este în mijlocul națiunii sale; deci datorie inexorabilă este pentru noi să-i sălășluim osemintele jertfelnice pe pământ românesc, între fiii acestui popor..."

La sfârșitul programului s'a dat cetire unei moțiuni către conducerea centrală a F. O. R.-ului de a interveni la guvern în scopul estrădării de către statul ungar a bunurilor ce constituie „fundațiunea Gojdu“.

Organizarea F. O. R.-ului în Ciacova. În 30 Ianuarie a. c. sărbătoarea ss. Trei Erarhi s'a organizat cercul protopresbiteral Ciacova al F. O. R.-ului. Organizarea — efectuată în cadre festive — a început cu chemarea Duhului Sfânt, săvârșită de preoțimea tractuală în sobor, în frunte cu protopresbiterul Augustin Ghilezan. În biserica arhiplină a vorbit păr. protopop despre modelul de viață a sfinților Vasile, Grigorie și Ioan.

După slujba sfântă asistența a trecut la Casa Națională unde — puși în curent de protopresbiter asupra celor desfășurându-se — s'a purces la organizarea cercului „frăției“. D-l director gimnazial Iancu Căltun — delegatul secției eparhiale — a făcut istoricul mișcării religioase a intelectualilor, a dat cetire statutelor asociației și în urmă a constituit biroul.

Adunarea a ales unanim de președinte al cercului protopresbiteral pe directorul *Iancu Căltun* iar de secretar pe prof. *Sabin Huțiu*, în comitetul de direcție și în consiliu alegându-se bărbați de marcă din viața socială a Ciacovei și jurului. Pe loc s'au făcut apoi o sumedenie de înscrieri.

Se aduc în fine mulțumiri concursului mare și prețios al protopresbiterului și al preoțimii, promițând a se lucra în spiritul creștinesc preconizat de statute. După această manifestație și resp. după Vecernie asistența participă la șezătoarea Cercului preoțesc Ciacova, unde eminentul preot Const. Tismonariu desvoltă o conferință interesantă. Această conferință o vom publica într'un număr viitor al foii noastre,

Sărbătorirea profesorului Ioan St. Paulian dela Turnu-Severin.

Anunțată și în numerii anteriori ai foii noastre, sărbătorirea profesorului Paulian a decurs în chip cu adevărat impunător, luând proporții de mare manifestație culturală a severinenilor și bănățenilor.

Banatul cu instituțiile sale a fost bine reprezentat; pe lângă numeroase adrese omagiale, mulți admiratori și prieteni s'au grăbit să omagieze în persoană pe bine-meritulul bărbat.

Consiliul nostru eparhial, a adresat scrisoare omagială pentru acest prieten sincer al nostru, deasemenea Corul Catedral, Reuniunea de cântări și muzică etc. etc.

Prea Sfințitul episcop Roman al Orăzii-mari, bun cunoscut și prieten al sărbătoritului, i-a trimis următoarea scrisoare.

Iubile Domnule Profesor,

Ne-am cunoscut când se pregăteau sufletele pentru ziua Unirii naționale. Fiecare era la locul său, eu dincoace, D-Voastră dincolo de Carpați, ca două luminițe. Toate amintirile din acea epocă a vieții mele îmi sunt scumpe. La acele mă gândesc când te văd în aureola zilei de 4 Februarie de care mă bucur din tot sufletul și-mi mângâiu bătrânețele că iată este recunoștință.

Iar de bătrânețe nu te intrista, că iată eu trecut de 81 ani, mai nădăjdnesc a vedea și desăvârșirea viitorului. Vino după mine. Înainte dar peste pragul celor 10 ani ai „darului lui Dumnezeu“ cu bucurie în suflet și sănătate în trup.

Cu binecuvântare arhierescă

† ROMAN CIOROGARU
episcop.

*Răspunsul domnului profesor Ioan St. Paulian
la cuvântările ce s'au ținut cu ocaziunea sărbătoririi sale.*

Doamnelor și Domnilor,

Proporțiile ce s'au dat faptului că am împlinit 70 ani și faptul puțin obișnuit la noi, în care se desfășoară sărbătorirea de azi, vă rog să credeți, apasă atât de greu asupra-mi, că sub povara unei nebanuite emoțiuni, mintea mi se învâluie și graiul mi se înăbușe.

Bunii mei amici și colaboratori dela „Doina“ — purtători ai celor mai curate sentimente față de mine, — sfidând asprimea gerului și uitând greutatea vremurilor ce trăim, au îndrăsnit să vă invite a lua parte la acest prasnici, care ar fi trebuit să se mărginească în cel mai familiar cadru.

Când am aflat de hotărârea ce s'a luat, am rămas foarte jenat și i-am rugat cu insistență să fiu scutit de această sărbătorire, pe care nu știu întrucât o merit.

Mi s'a răspuns că e prea târziu — invitațiile fiind expediate — și m'au rugat să înțeleg că este vorba și de sărbătorirea „Doinei“, care atât în Vechiul Regat, cât și în ținuturile Ardealului și Banatului, și-a irosit 37 ani, cea mai ideală și sfântă muncă în slujba Neamului și a frumosului.

După multă ezitare și sinceră îngrijorare, a trebuit să mă supun și iată-mă adus în fața unui tribunal ai cărui judecători, ori cât de binevoitori mi se arată prin cuvintele rostite, au răscolit în sufletul meu amintiri pe cât de plăcute unele, pe atât de dureroase altele.

Cu un mare lux de amănunte, ați binevoit a reliefa tot șirul modestei mele activități, subliniind crezul ce a încălzit-o și întreținut-o, piedicile întâmpinate și sacrificiile ce au trebuit aduse, spre a se realiza ceea ce Domniile Voastre afirmați că s'a înfăptuit. Mă încărcăți de merite ce nu mi le însușesc. Ele se revarsă asupra acelor inimi calde și minți superioare de cari am avut norocul să fiu înconjurat și în slabă măsură aceluia neastâmpăr ce a clocotit și clocotește încă în mine, mai puternic decât rațiunea și mai dornic decât slabele mele mijloace, de a-mi face din viață datoria și ca profesor și ca Român.

În calea mea, n'am întâlnit decât suflete alese. Și dacă s'au ivit și răutăți, ele fiind fermentul acelor negațiuni dărâmatoare de tot ce aud și văd că fac alții, dar neputincioase a crea sau a îndrepta ceva, afirm că ele n'au putut să stăvilească o clipă elanul ce a stăpânit pe colaboratorii mei și pe mine, ci contrariu, ne-au stimulat și mai mult.

Intrat în învățământ, am ca director la gimnaziul din Slatina, pe fiertatul Augustin Crainic, pedagog distins, administrator priceput și neobosit, caracter de bronz. Găsesc elevi harnici și disciplinați, iar în organele de control, inspectori generali ca D. A. Laurian și St. Vârgolici, cari atât în fața elevilor cât și a colegilor, fac aprecieri măgulitoare timidelor mele străduinți.

Nu trece mult și citorul atâtor așezăminte de lumină din Turnu Severin și județul Mehedinți, d-l Teodor Costescu, fără să mă cunoască decât din auzite, vine la mine la Slatina și îmi propune catedra dela Liceul Traian al cărui director era și în jurul căruia adunase cel mai select corp didactic. Văzând că nu-i dau în bună, mă mută cu forța, dar reușesc să rămân pe loc. Nereușind, nu se dă învins, așteaptă, și după doi ani, isbutește a mă convinge să parăsesc Școala Normală din Craiova și să vin aici, luându-și atâtea obligațiuni, — pe cari le-a îndeplinit cu sfințenie. Altul cred că s'ar fi lipsit de mine. Această nemărginită încredere și libertate de acțiune cu care d-sa m'a onorat și sprijinit în toate inițiativa ce am luat, a impus conștiinței mele, noui îndemnuri la muncă.

Nestânjenit de nici un director sau coleg, de mulți chiar încurajat, înconjurat de dragostea și devotamentul dragilor mei elevi, cari mi-au fost cei mai prețioși colaboratori, înțeles de modeștii meseriași dela Șantier și Căile Ferate, de micii funcționari și câțiva intelectuali, reușind a aduce în corul „Doina” fiecele celor mai distinse familii, alături de ale celor mai modeste, având câtva timp norocul ca în mijlocul lor să cânte și aceea nobilă femeie care este doamna Clotilda Mareșal Avescu, sprijinitoarea tuturor instituțiilor artistice și culturale, nu e de mirare, Doamnelor și Domnilor, aceea ce s'a făcut. Ar fi fost din parte-mi o crimă dacă n'aș fi folosit atâtea prețioase elemente.

Nu eu, ci acele sute de elevi și eleve, acei uitați meseriași și puțin prețuiți funcționari și toți cari s'au perindat la corul religios și al „Doinei” au înmulțit talantul ce mi s'a încredințat.

Lor li se cuvin laude, pe ei să-i preamăriți.

Iubiți Bănățeni și Ardeleni,

Din cuvântările ce ați rostit și din numeroasele scrisori și telegrame ce am primit astăzi dela ai voștri, picură în sufletul meu roua celei mai neprihănite bunătăți cu care mă cinstiți de peste patru decenii.

Și voi, ca și prea onorații reprezentanți ai Bisericii, înaltelor autorități școlare, Armatei, municipalității,

Așezămintelor culturale, naționale și artistice, ca și delegatul marelui și românescului ziar „Universul” d-l G. Lungulescu, distinsul conferențiar al Casei Școlilor, venit anume aici pentru mine, găsiți că prin sentimentele ce m'au înflăcărat și perseverența cu care am luptat, mi-am împlinit chemarea.

Nedreptățile și mucenicia ce ați îndurat cu un stoicism legendar, au aprins în mine fiacără naționalismului. Stima și dragostea cu care m'ați întâmpinat și îmbrățișat, mi-au deschis larg căările la voi.

De când am cunoscut marii voștri Vlădici, tribunii ce vă duceau la luptă, neîntrecuții voștri cântăreți însuflețiți și instruiți de fericitul inspirat, compozitorul Ion Vidu, scumpul și mult regretatul meu amic cu care am lucrat, intelectualii și poporul vostru harnic și blajin, de atunci sufletul meu s'a contopit pentru tot restul zilelor mele cu al vostru. Văzândă-vă, gândurile mele se îndreaptă cu pietate spre mormintele ce acopăr osemintele celor ce nu mai sunt, și cu stimă și afecțiune către toți, cari prin gând și grai, sunt azi cu mine.

Neputincios este graiul meu ca să talmăcească tot ce simt și tot ce aș dori. Primiți și voi cari v'ați ostenit pentru mine și sunteți de față, ca și toți cari m'au cinstit cu urările lor, adâncă mea recunoștință.

Asigur pe toți că atât cât inii vor îngădui puterile, voi căuta să fiu cât mai conștiincios luptător și tot mai înțelegător, realizărilor ritmului vremurilor în cari trăim.

Duceți cu voi și transmiteți și celor din jurul vostru toată dragostea și nădejdea mea în vloga și cuminenția tuturor Românilor.

Doamnelor și Domnilor,

Înceind, dați-mi voc ca și eu — căruia i-ați făcut atâtea urări, — să rog pe bunul Dumnezeu să vă fie pe toți, mulți și fericiți ani.

Rolul și însemnătatea religiunii creștine în viața omenirii.

Iată cum cugetau filozofii antichității și scriitorii moderni despre religiune! Să vedem acum, care erau convingerile religioase ale ilustrilor bărbați, cari s'au ocupat în toată viața lor, cu studiul legilor naturii și cari au definit legile ei. Marele astronom Copernic (1473) atât înainte cât și după descoperirea sa a fost cel mai bun și mai evlavios creștin; el când se ruga lui Dumnezeu pronunța următoarele cuvinte: „*Doamne, eu nu caut grația cea mare, ce ai acordat sfântului Pavel, și nu îndreznesc a cere milostivirea arătată de tine apostolului Petru, ci te rog, să-mi dai iertarea, pe care ai dat-o tâlharului pe cruce*”. Aceste pioase cuvinte ale lui Copernic au rămas nevitate; ele și azi împodobesc piatra mormântului său.

Tot asemenea nemuritorul naturalist englez Newton ori de câte ori pronunța numele lui Dumnezeu, își descoperea respectuos capul, iar credința sa în revelațiune, prorocii și minuni și-a exprimat-o în comentariile scrise de el, asupra profeției lui Daniil și a ultimei cărți din noul testament (Apocalipsa). Iată ce loc de onoare au dat religiunii bărbații geniali, cari s'au ocupat cu studiul aprofundat al științelor naturale. Și cu drept cuvânt, căci cu cât cineva descopere mai mult legile naturii și devine perfect cunoscător al puterilor ei, cu atât mai mult se convinge de autorul lor, — care este Atotputernicul

Dumnezeu, iar acei cari au numai cunoștinți superficiale în domeniul științelor ajung până a confunda natura, care e opera lui Dumnezeu, cu însuși Creatorul ei luând efectul drept cauză.

Alții în fine susțin că „Religiunea în fața științei rămâne învinsă”. Cum poate religiunea să rămână învinsă în fața științei când ea ajută și completează știința? Este constatat că adevărurile pe care nu le poate afla știința prin rațiune, le descopere credința. Așa de exemplu știm din filozofie că ideile absolute, ca idei de: bun, drept, frumos, fericit etc. și-au origina sau leagănul lor la Dumnezeu, singurul care posedă asemenea însușiri în toată plenitudinea și perfecțiunea lor; și că în zadar se luptă omul a-și apropia aici pe pământ aceste însușiri, căci cade de multe ori în decepțiuni. Adesea pe omul care îl socotești ca cel mai bun, sau cel mai drept pe pământ, vine un timp, când capeti informațiuni sau probe despre dânsul, că este nedrept sau rău. Deci, *adevărul, bunătatea și dreptatea* le afli în toată plenitudinea lor, numai sus în ceriuri la Dumnezeu!

Dorința de a ști a pierdut pe primul om. El a căutat știința și a găsit moartea! „Că știința fără credință nu folosește la nimic”. Religiunea dar și știința, trebuie să meargă mână în mână și să cultive deopotrivă și în măsură egală. Religiunea creștină nu se opune științei sau progresului ea n'a făcut nici un rău oamenilor, ci din potrivă precum vom vedea i-a adus mari foloase. Marele matematician *Euler*, care s'a mândrit în toată viața sa cu numele de creștin și cu acela de a fi apărător al religiunii creștine scrie în potrivă liber-cugetătorilor că: „nu poate fi nici o contradicție între știință și religiune și că contradicțiile semnalate de unii provin sau dintr'o explicare nedesăvârșită a sfinței Scripturi sau dintr'un progres fals ori superficial pe țărâmul științific”. Iată cum considerau religiunea creștină aceste figuri mărețe, care au rămas nemuritoare prin descoperirile lor științifice. Ei se închinau cu frică, cu credință și evlavie înaintea altarului dumnezeesc iar cei cari nu i-au citit, ori nu i-au înțeles disprețuesc altarul sacru și vor să stingă focul cel sfânt al credinței creștine, cu spoiala culturii sau cu superficialitatea cugetării lor. *Religiunea creștină a fost este și vă fi farul civilizațiunii popoarelor* și omul învățat în toate științele, dar lipsit de sentimentul religios, este cel mai periculos, este ca o fiară sălbatică, a cărui viață va fi un șir de nenorociri iar moartea lui, un act de desperare.

Cine nu-și aduce aminte din cele petrecute cu ocaziunea marelui revoluțiuni franceze (1801) când s'a înlocuit cultul dumnezeesc cu cultul rațiunii. Atunci învălmășeala cea mai mare a predominat și cele mai crude și n miloase vărsări de sânge au avut loc, încât Napoleon I, geniu militar unic în felul său, a fost nevoit să deschidă din nou ușile Bisericii lui Iisus Christos, declarând în mod oficial, că religiunea creștină este și va fi religiune dominantă a statului francez. Iar Voltaire, care a contribuit la înființarea cultului rațiunii a exclamat în cele din urmă „*Chiar dacă n'ar fi Dumnezeu, ar trebui să-l inventăm*”. Creștinismul este fapt, nu este știință. El nu se poate demonstra matematiceste, căci învățătura lui este de o igină Dumnezească, nepătrunsă cu mîntea, dar sigilată cu semne și minuni săvârșite în mijlocul poporului Evreu de Fiul lui Dumnezeu Mântuitorul lumii. Mântuitorul Christos potrivit cerințelor sufletului omenesc, întemeiază sublinia sa învățătura, pe cele trei mari virtuți creștine pe: *Credință, Speranță și Dragoste*. Luăm omului *Credința* și atunci

locul ei îl ocupă necredința, vițiile de tot soiul și destrăbălările moravurilor, cari sunt viermii cei neadormiți, ce rod la rădăcina popoarelor și a statelor. Ridică-i omului *Speranța* și atunci se desnădăjduște și devine suicid¹⁾. Ce s'ar face bolnavul care zace vreme îndelungată dacă n'ar fi hrănit de speranța, că milostivul Dumnezeu va face milă cu dânsul, și-i va reda sănătatea sdruncinată? Ce ar deveni condamnatul dacă i-ai lua speranța de libertate. Un animal, o fiară sălbatică. Ce să mai zic însă de *Dragoste* acea scântee divină, cu care bunul Dumnezeu a împodobit inima omului. De câte fapte mari și frumoase nu e capabil creștinul care practică această virtute! Cine poate descrie, sacrificiile sau jertfele ce aduc părinții pentru copiii lor? Cine poate spune dorul cel mare, ce are cel care este departe de patria sa și de ai săi? Cine poate descrie silințele și sacrificiile de tot soiul ale unei mame, care nu mai usucă ochii de lacrimi, lângă patul fiului ei bolnav? Ce sunt toate acestea? Nu sunt decât roade ale dragostei creștine!

Este îndeobște cunoscut, că în statele ori societățile în care religiunea creștină este la înălțime, acolo vigoarea națională este mare, moravurile strămoșești sunt în floare, pacea și siguranța publică acolo domnesc, și un viitor fericit surăde acelor națiuni, și din potrivă, acolo unde disprețul sau indiferentismul religios s'au încuibat și acolo unde sentimentul religios este ridiculizat, ori ținut numai de formă, acolo nu vom găsi nici familie instruită și bine educată, nici societate cu moravuri alese și nici relațiuni sociale corecte sau drepte, acolo moartea vieții sociale și naționale bate la ușă. Religiunea creștină nu trebuie disprețuită, deoarece ea n'a adus nici un rău omului, ci din potrivă cum vom vedea ea a adus foloase imense în viața omenirii. Biserica creștină totdeauna a predicat și a povățuit pe membrii ei, că toți suntem frați, fără deosebire de neam, etate sau stare socială, și deci trebuie a trăi în pace și iubire frățească, a ne ajuta unii pe alții, a milui pe văduve și orfani. Arma cea mai puternică a creștinismului este sfânta *Cruce*.

Legea lui este sfânta Evanghelie; iar povățuitorul său este Domnul nostru Iisus Christos, care din ceruri ne ocârmuește și ne supraveghează pe toți. Folosele ce religiunea creștină a adus omenirii se poate constata și din faptul, că cu ivirea creștinismului s'a schimbat fața lumii.

Așa de exemplu: Cu ivirea creștinismului s'a pus stavilă *poligamiei*²⁾, care se obișnueste și se menține și astăzi la popoarele orientale păgâne. A trebuit să vie creștinismul, care se desgroape porunca lui Dumnezeu cuprinsă în sfânta Scriptură, că Creiatorul a făcut din început un bărbat și o femeie; și că poligamia numai spre binele omenirii nu poate fi, ori din ce punct de vedere ar fi luată. A trebuit iaraș să apară creștinismul, ca să se desfînteze sclavia, pe care o aflăm la cele mai vechi popoare. Deasupra însă a tuturor binefacerilor aduse de creștinism în viața omenirii, stă *civilizațiunea*. Popoarele la cari n'au putut încă străbate razele cele pline de lumină binefăcătoare, ce răspândește creștinismul sunt tot în stare joasă în cari se aflau în timpurile vechi, pe când acelea cari au primit lumina Evangheliei Domnului nostru Iisus Christos și practică învățătura religiei creștine sunt *farul*, către care trebuie să privească și să se îndrepteze cel obosit de valurile ignoranței.

1) Sinucigaș.

2) Obiceiul de-a se lua în căsătorie mai multe femei deodată.

Chiar eroismul și rezistența în războaie nu se datoresc decât tot creștinismului și ca pildă avem pe Burii din Africa de sud cari cu un eroism de nedescris au resistat marelui armate Engleze ani de zile. Ce-i îmbărbăta și-i oțelea în luptă? Numai credința în Dumnezeu, și ca probă despre aceasta avem faptul, că la fiecare prizonier Bur se găsea în sân câte un exemplar din sfânta Evanghelie și psalmi, pe cari nu înceta a le citi, nici pe câmpul de luptă. Tot astfel și în războiul din extremul-orient, numai credinței religioase se datorește eroismul și rezistența ambelor armate rusă și japoneză. Iată dar câtă însemnătate, ce roade frumoase și câte de folos a adus creștinismul în viața omenirii! *Să păstrăm* dar acest depozit sacru moștenit dela părinți și să-l lăsăm neatins urmașilor noștri, căci cel ce la pădă sau disprețuește religia sa este ușor să lepede și să disprețuiască și naționalitatea și patria sa. Avem religia noastră *creștină ortodoxă de răsărit* care ne-a păstrat limba, naționalitatea și moravurile noastre strămoșești, care ne-a scăpat de cotropiri și ne-a ajutat în vremuri de restrise și de grea cumpănă, să-o ținem cu slințenia, și să nu ne depărtăm un pas dela învățătura ei, ca astfel să binemerităm dela posteritate, numele cel fainic de *Români și Creștini Ortodocși*. Biserica creștină este ca un arbore mare plin de frumoase roade care ne umbrește și ne hrănește pe toți cu hrana ei cea spirituală. Unde apare creștinismul acolo dispăre întunericul și strălucește lumina, adevărul, dreptatea, progresul și civilizațiunea. Dreptacea aplicând la creștinism genialele cuvinte ale strălucitului și nemuritorului nostru poet Alexandri, cu care a cântat el ginta latină, cu tot dreptul putem exclama:

„Biserica creștină, e regină într' ale lumii neamuri mari
„Ea poartă în frunte o stea divină, lucind prin timpuri
[seculari
„Menirea ei tot înainte, măreți îndreaptă pașii săi;
„Ea merge în capul altor religii vărsând lumină în urma ei
„Biserica creștină e o regină cu farmec dulce răpitor
„Păgânul în cale i se închină și în genunchi cade cu dor“.

Și dacă biserica creștină va aplica întocmai și neschimbate învățătura Mântuitorului Christos după voia Urzitorului ei atunci tocmai.

„In ziua cea de judecată când față în cer cu Domnul Sfânt
„Biserica creștină va fi întrebată ce ai făcut pe acest
[pământ
„Ea va răspunde sus și tare: O Doamne în lume cât
[am stat
„In ochii săi plini de admirare pre tine Te-am reprezentat.

Pr. Romulus Pop.

Modestia este pentru merit ceea ce e umbra pentru figuri într'un tablou: ea îi dă forță și relief.

La Bruyère.

Trebuie să găsești recompensa faptelor tale, în faptele tale: o binefacere nu e un împrumut.

A. Dumas.

Răzbunarea omului nobil este iubirea și uitarea.

Schiller

Ședința festivă a soc. „Ioan Popasu“ din Caransebeș, la Logoj.

Vechea grupare culturală din Caransebeș, societatea „Ioan Popasu“ a studenților dela Academia teologică, prezidată de Dl profesor, protodiaconul Ioan David, de vre'o câțiva ani încoace a luat un frumos avânt cultural.

Discuțiile ședințelor plene soluționate cu sfaturile și îndrumările Domnului președinte, fost membru al mai multor societăți studentești din țară și străinătate, au întiripat în sufletul studenților o nețărmurită dragoste și curaj de muncă extrașcolară.

Orice sărbare națională sau religioasă a prilejuit acestei societăți serioase manifestări în public; și asemenea ocazii n'au fost ocolite căci numai în acest an de gestiune — din Octomvrie și pân' acum s'au încheiat 5 procese-verbale, grăitoare de strălucitul succes moral și material cules în fața publicului satisfăcut.

În acest an, conturându-se ideea ridicării unei statui marelui cărturar și dascăl bănățean, protosincolului Dr Iosif Iuliu Olariu, pe lângă o comemorare publică întâmplată în 6 Decemvrie 1933 în Caransebeș, societatea și-a propus ca în cadrele tradiționalei ședințe festive să lanseze și în orașul Logoj această idee.

Și astfel, în seara zilei de „Trei Ierarh“ (30 Ianuarie 1934); în fața unui public select și numeros pe care sala „Concordia“ abia putea să-l mai cuprindă, s'a început desfășurarea programului.

Dl președinte Ioan David, salutând prezența logojenilor înțelegători și sprijinitori de cultură, declară ședința de *deschisă* lăsând loc corului societății să ovaționeze cu „*Mulți ani*“... Se execută apoi „*Pre Tine*“... de Chiriac după care păr. președinte în cuvinte alese și cu o vădită verva oratorică expune publicului conferința despre „*Dr Iosif I. Olariu*“. Ca fost discipol conferențiarul invocă momentele scolastice când rigurosul profesor de dogmatică extirpa fără milă ignoranța și promova asiduitatea muncii nepregetate. Vorbește mai departe despre munca extrașcolară a lui Olariu, muncă eternizată prin operele de care-și leagă numele și cari l-au plasat în galeria celebrilor dogmatisti, alături de un Șaguna, Onciu ș. a.

Ultimele cuvinte se topesc într'un puternic ropot de aplauze pe cari le înterupe „*Iehova*“ înălțatoarea compoziție a lui Vorobchievici executată de corul societății.

Marcu Bănescu, vice președintele societății într'o formă academică prezintă publicului o dare de seamă despre trecutul, prezentul și punctul de orientare în viitor al societății. Expunerea a fost viu aplaudată pân' ce corul întonează „*Tie*“, concert religios de Vorobchievici.

Se trece apoi la partea lumească a programului când corul execută „*Gloria*“, fragment din opera „*Faust*“ de Gounod. „*Andaluza*“ și „*Moșul la drum*“ cu solo de tenor executat de T. Dobromirescu, ambele creații ale lui Vidu; au fost mult aplaudate. „*Mă suii*“... de I. Perian și „*Mama*“ de Chirescu cu solo de tenor interpretat de V. Perian au făcut să vibreze multe corzi sentimentale în marea de capete ce aplauda frenetic. Se cântă apoi „*Dorul Ardeleanului*“ cu solo de tenor executat de T. Dobromirescu și baritonu V. Perian, de A. Popovici și „*Pribeagul*“ de Flechtenmacher, bucăți ce prin duișia lor au exaltat publicul care nu mai înceta aplauzele.

Mult a plăcut mulțimii Dl Andrei Jucos absolvent de teologie și elev al Conservatorului din București, când cu profunda-i voce de bass a executat „*Arde-mi-*

te-ai codru des" ... de T. Brediceanu și „Pe marginea Târnavei“ de A. Sequens. Nu mai puțin aplaudate au fost „Nocturna“ de F. Barbu și „Le roi d'Js“ de Lalo, interpretate de tenorul V. Perian. Programul ia sfârșit când corul execută „E viva“, fragment din opera „Ernani“ de Verdi.

Deplina reușită a concertului se datorește exclusiv talentatului conducător Simeon Tona, student an IV al Academiei teologice, care prin destoinica-i muncă alături de colegi a ridicat atât de mult producțiile corale ale societății.

Reușita în genere a ședinței se leagă și de căldura oficialităților cu care societatea noastră a fost primită în Logoj. Așa, oficiul parohial ne-a pus la dispoziție sala „Concordia“; primăria ne-a dat luminatul. Pe lângă acestea, pornirea ne-a fost încurajată de următoarele donațiuni: *Rectoratul academiei teologice* fondul de excursii 1000 Lei; *P. O. D. Romul G. Ancușa* consilier eparhial, deputat 100 Lei; *D-l Dr Ștefan Pop* profesor 100 Lei; *D-l Ioan David* profesor 100 Lei; *D-l Nicolae Cornean* consilier referent eparhial și *D-l prof. Zeno Muntean* câte 50 Lei.

Tuturor acestor sprijinitori ținem să le mulțumim și pe această cale căci ne-am permis și de data aceasta să vărsăm fondului pentru ridicarea monumentului lui Dr Iosif Olariu un venit net de 4000 Lei.

Din numerosul public compus din preoți, civili, militari, școale, societăți și streini veniți din împrejurimi, am remarcat prezența următorilor domni: V. Ceruțiu, prefect; Dr Barbu rectorul Academiei teologice, Caransebeș; Dr Mihaescu protopop; Dr Daminescu subprefect; Dr Morariu și D-na; F. Barbu și D-na; Dr Maior și D-na; Dr Barzu și D-na; Dr Peteanu și D-na; Dr Bejan și D-na; Dr Sevici deputat; D-na Dr Petrovici; Mircea revizor; Dr Groza; B. Barbu; Pr. Jigorea și D-na; Pr. Sintescu și D-na etc. etc.

Și astfel, în fața unui public select, grandios și pretensiv, societatea academică „Ioan Popasu“ și-a afirmat puterile de muncă caracteristice unei școli superioare, grad de care s'a invrednicit cu drept cuvânt, ca fiind adevărat focar de cultură superioară în Banat.

Ioan Rachitoviciu, sec. gen.

ȘTIRI.

Pentru monumentul funerar „Dr Iosif Iuliu Olariu“ au mai intrat următoarele sume:

Epitropia parohiei Denta	200 Lei
Preot Patrachie Miclăuș Bichigi	100 „
„ Aurel Popovici Rudna	100 „
Comuna bisericească Rusca	100 „
Nicolae Mיעț exactor eparhial Caransebeș	70 „
Petru Vasilescu Sărăzani	50 „
Comuna bisericească Bichigi	50 „

Total: 670 Lei

Suma anterioară: 41.926 Lei

Total până de prezent: 42.596 Lei

Incheierea Pactului Balcanic. Alături a fost semnat în Atena de către România, Jugoslavia, Grecia și Turcia pactul balcanic. Prin acest pact puterile semnatare își recunosc actualele granițe din Balcani, își promit concurs reciproc pentru apărarea lor; în chiar textul pactului se lasă latitudine și altor puteri din Balcani să adereze la acesta.

PUBLICAȚIE.

Nr. 44/1933-34 din 20 Ian. 1934.

Se aduce la cunoștința celor interesați, că în ziua de **24 Februarie 1934, ora 10 a. m.** se va ține în cancelăria liceului de băieți „Traian Doda“ din Caransebeș, licitație publică pentru darea în întreprindere a lucrărilor de construcție a localului internatului liceului de băieți din Caransebeș.

Licităția se va ține în conformitate cu L. C. P. cu regulamentul O. C. L. cu normele de licitații publicate în Monitorul Oficial Nr. 127 din 1931 și caietul de sarcini care se poate vedea zilnic între orele 10—12.

Concurenții cari vor lua parte la licitație, vor depune odată cu oferta, în plic separat, o garanție de 5 la sută din valoarea totală a lucrărilor de 2,150.000 Lei, fie în numerar fie în efecte garantate de stat.

Această garanție se va consemna la Casa de Depuneri sau la Administrația Financiară a Județului Severin și numai recipisa se va depune la licitație.

Nu pot lua parte la licitație decât inginerii și arhitecții diplomați cum și antreprenorii-constructori bine calificați prin certificate, că în ultimii trei ani au executat lucrări similare și dovedesc că nu sunt declarați în stare de faliment.

Comit. școlar își rezervă dreptul de a amâna lucrările, dacă nu se prezintă oferte favorabile și a fixa o nouă licitație.

Judecătoria mixtă Caransebeș secția c. f.

Nr. 2486/1933 c. f.

Publicațiune de licitație și condițiile de licitație.

În cauza de executare pornită contra lui Nicolae Ștefan domiciliat în Ciuta, Judecătoria ordonă licitațiunea de esire din indiviziune cu efect de licitație execuțională în baza art. 144, 146, 147, din legea LX. din 1881 asupra imobilului înscris în c. f. a comunei Ciuta (din circumscripția judecătorei mixte Caransebeș) Nr. coalei c. f. 224 Nr. de ord. A+1 Nr. top. 344 Casa Nr. 111 cu curte în intravilan de 38 stp. prețul de strigare este 5000 lei redus cu 25%. Pentru cererea de licitație Nr. 835/1932 c. f. s'a stabilit pe seama avocatului Dimitrie Penciu suma de 418 Lei, iar pentru cererea de față se stabilește suma de 382 Lei.

Fixează termen pentru ținerea licitațiunei pe ziua de **17 Februarie 1934 ora 10 a. m. la casa comunală a comunei Ciuta.** În baza art. 150 legea LX. din 1881 condițiunile de licitație se stabilesc după cum urmează: 1. Imobilul supus la licitație nu poate fi vândut cu preț mai mic decât prețul strigării. (art. 26-XLI. 1908 art. 6 a legii din 10 Iulie 1930).

2. Cei cari voesc să liciteze sunt datori să depoziteze la delegatul judecătoresc drept garanție 10% din prețul strigării în numerar și să semneze condițiunile de licitație (art. 147, 150, 170, legea LX. din 1881, art. 21: legea XLI. 1908).

3. Dacă nimeni nu oferă mai mult, cel care a oferit pentru imobil un preț mai urcat de cât cel de strigare este dator să întregască imediat garanția fixată după procentul prețului de strigare până la același procent al prețului oferit. Dacă nu îndeplinește aceasta îndatorire, nu se va ține seama de oferta sa și nu mai poate lua parte la licitație, care se va continua fără amânare. Caransebeș la 23 Noemvrie 1933.

Leo Pető ss. judec.

Ioanoșiu ss. aj. dir. cf.

pentru conf. I. Ioanoșiu ss. aj. dir. cf.